

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 3C/197/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8812212131
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Vaľuš
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2014:8812212131.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou samosudcom JUDr. Milanom Vaľušom v právnej veci žalobcu: GENERAL FACTORING, a.s. Košická 56, Bratislava, IČO: 35 838 825, zastúpený HMG & PARTNERS, s.r.o., Štefanovičova 12, Bratislava, IČO: 35 885 459, proti žalovaným: 1. T. T., nar. X.X.XXXX, bytom J. XXX/XX, P. B. O., 2. Y. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XXX/XX, P. B. O., o zaplatenie 3.818,40 eur s prísl., takto

rozhodol:

Súd z a v ä z u j e žalovaných v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne uhradiť žalobcovi sumu 58,16 eur s úrokom z úveru vo výške 13,40 % ročne zo sumy 46,10 eur od 21.11.2009 až do dňa zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 58,16 eur od 21.11.2009 až do dňa zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalobu žalobcu, čo do zvyšku z a m i e t a.

Súd určuje, že zmluvná podmienka uvedená v článku II. bod 3., bod 4. Zmluvy o splátkovom úvere uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými v 1. a 2. rade dňa 15.11.2006, obsahom ktorej je dojednanie, že všetky právne vzťahy vyslovene neupravené v zmluve sa budú riadiť príslušnými ustanoveniami Úverových podmienok, VOP, Obchodným zákonníkom a ostatnými právnymi predpismi, a to v tomto poradí a dojednanie, že ich vzájomné právne vzťahy sa budú, podľa § 262 Obchodného zákonníka, spravovať podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

O trovách konania b u d e rozhodnuté samostatným uznesením v lehote do 30 dní po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa podanou žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 23.10.2012 domáhal voči žalovaným v 1. a 2. rade zaplatenia sumy 3.818,40 eur spolu s úrokom vo výške 13,40 % ročne z istiny 2.177,75 eur od 22.12.2010 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 9% ročne z istiny 2.177,75 eur od 22.12.2010 do zaplatenia a trov konania. Uviedol, že pohľadávku nadobudol od veriteľa U. U., H..U.., so sídlom O. XX, X., IČO: XX XXX XXX, na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 21.12.2010 (ďalej len „právny predchodca žalobcu“). Postúpenie pohľadávky bolo žalovaným v 1. a 2. rade oznámené listom „Oznámenie o postúpení pohľadávky podľa § 526 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov“ zo dňa 28.12.2010. Ďalej uviedol, že právny predchodca žalobcu a žalovaní v 1. a 2. rade uzatvorili dňa 15.11.2006 zmluvu o splátkovom úvere č. 0561541296 (ďalej len „zmluva o úvere“), na základe ktorej právny predchodca žalobcu poskytol žalovaným v 1. a 2. rade úver vo výške 1.659,70 eur, pri úrokovej sadzbe 13,40% ročne. Žalovaní sa zaviazali poskytnutý úver splácať mesačnou splátkou vždy k 20. dňu toho ktorého mesiaca. Splatnosť prvej splátky bola

zmluvnými stranami dohodnutá na 20.12.2006 a konečná splatnosť úveru na 20.11.2009. Podmienky čerpania úveru, spôsob, výška, termíny splácania úveru, zabezpečenie úveru, podmienky pri neplnení a ďalšie náležitosti boli dojednané v zmluve o úvere. Žalovaní v 1. a 2. rade svoj záväzok vyplývajúci zo zmluvy o úvere neplnili a poskytnutý úver nesplatili ani do dňa dohodnutej konečnej splatnosti, t. j. do 20.11.2009. Po postúpení predmetnej pohľadávky zo U. U., H..U.. na žalobcu nebola na úhradu záväzku vzniknutého na základe zmluvy o úvere poukázaná žiadna platba. Z uvedeného dôvodu sa žalobca pri vyčíslení pohľadávky pridržiaval jej vyčíslenia poskytnutého pri postúpení pôvodným vlastníkom pohľadávky, t. j. U. U., H..U.. Pohľadávka zo zmluvy o úvere bola ku dňu postúpenia, t. j. 21.12.2010 vo výške celkom 3.818,40 eur, z toho istina po splatnosti vo výške 2.177,75 eur, nezaplatené úroky vo výške 8,75 eur a úroky z omeškania vo výške 1.631,90 eur. Istinu vo výške 2.177,75 eur žalobca ďalej úročil riadnym úrokom vo výške 13,40% ročne a zákonným úrokom z omeškania vo výške 9% ročne. Ďalej citoval ustanovenia § 497, § 502 ods. 1, § 504, § 369 ods. 1, § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, ustanovenie § 175 ods. 8 Občianskeho súdneho poriadku a rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky publikovaného v Sbíрке soudních rozhodnutí a stanovísk Nejvyššího soudu pod č. R 15/2001. Keďže pohľadávka žalobcu nebola ku dňu podania žaloby uhradená, žalobca pristúpil k vymáhaniu pohľadávky prostredníctvom súdu.

Žalovaný v 1. rade vzniesol námietku premlčania.

Žalovaná v 2. rade sa k žalobe nevyjadрила.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením so žalobným návrhom a jeho prílohami - oznámeniami o postúpení pohľadávok, zmluvou o splátkovom úvere č. 0561541296, zmluvou o postúpení pohľadávok, prednesom právneho zástupcu, výpoveďou žalovaného v 1. rade, výpisom z úveru a Všeobecnými obchodnými podmienkami a zistil nasledovný skutkový stav:

U. U., H..U.. ako banka a žalovaní v 1. a 2. rade ako dlžníci uzavreli dňa 15.11.2006 zmluvu o splátkovom úvere č. 0561541296 podľa § 497 až 507 Obchodného zákonníka. Podľa čl. I. predmetom zmluvy bolo poskytnutie splátkového úveru bankou dlžníkovi podľa podmienok dohodnutých v tejto zmluve. Dlžník je povinný za podmienok dohodnutých v zmluve poskytnutý úver splatiť, platiť úroky a plniť ďalšie podmienky dohodnuté v úverovej zmluve. Výška úveru predstavovala 50.000,-Sk, druh úveru bol spotrebný - bezúčelový, úroková sadzba bola určená ako premenlivá vo výške 13,40% ročne v deň uzatvorenia úverovej zmluvy, výška splátky bola určená vo výške 1.752,- Sk, splatnosť prvej splátky bola určená na 20.12.2006, počet splátok 36, splatnosť úrokov mesačne, k 20. dňu v kalendárnom mesiaci, končená splatnosť úveru na deň 20.11.2009. V zmysle ďalšieho všetky údaje a náležitosti uvedené v základných podmienkach úverovej zmluvy sú platné ku dňu uzatvorenia zmluvy, ich zmeny sa riadia Úverovou zmluvou, Úverovými podmienkami a Všeobecnými obchodnými podmienkami (ďalej len „VOP“).

Podľa bodu 2. čl. II. zmluvy dlžník vyhlasuje, že sa oboznámil so súčasťami úverovej zmluvy, ktorými sú VOP, úverové podmienky, sadzobník a podmienky určené zverejnením, za ktorých sa bankový produkt v zmysle zmluvy poskytuje, súhlasí s nimi a zaväzuje sa ich dodržiavať. Pre účely úverovej zmluvy sa VOP rozumejú Všeobecné obchodné podmienky vydané bankou s účinnosťou od 1.8.2002 a Úverovými podmienkami Obchodné podmienky banky pre poskytovanie splátkových a kontokorentných úverov a povolených prečerpaní fyzickým osobám nepodnikateľom s účinnosťou od 1.2.2006. Dlžník ďalej vyhlasuje, že bol bankou informovaný o skutočnostiach podľa § 37 ods. 2 zákona o bankách.

Všetky právne vzťahy vyslovene neupravené v zmluve sa budú riadiť príslušnými ustanoveniami Úverových podmienok, VOP, Obchodným zákonníkom a ostatnými právnymi predpismi, a to v tomto poradí. Zmluvné strany sa dohodli, že ich vzájomné právne vzťahy sa budú, podľa § 262 Obchodného zákonníka, spravovať podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka (čl. II. bod 3., bod 4. zmluvy).

Podľa čl. 1 bod 1.2. VOP tieto upravujú všetky vzťahy vznikajúce medzi bankou a klientom na základe zmlúv uzatvorených v súvislosti s bankovými produktmi, ako aj vzťahy vznikajúce v súvislosti s konaním, ktorého cieľom je uzavretie zmluvy. VOP tvoria súčasť akejkoľvek zmluvy uzatvorenej medzi bankou a klientom v súvislosti s príslušným bankovým produktom, bez ohľadu na to, či je príslušný bankový produkt vo VOP upravený (čl. 1 bod 1.3. VOP).

V rozsahu, v akom sa ustanovenia písomnej zmluvy uzatvorenej medzi bankou a klientom v súvislosti s určitým bankovým produktom líšia od ustanovení VOP alebo osobitných obchodných podmienok, sú rozhodujúce ustanovenia takejto písomnej zmluvy. Ak ustanovenia VOP týkajúce sa jednotlivých bankových produktov obsahujú odlišnú úpravu ako všeobecná alebo záverečná časť VOP, sú rozhodujúce ustanovenia osobitnej časti VOP (čl. 1 bod 1.4., bod 1.5. VOP).

Podľa čl. 7 VOP tieto ustanovenia VOP upravujú záväzkovoprávne vzťahy medzi bankou a klientom - fyzickou osobou, nepodnikateľom, vzniknuté na základe zmluvy o úvere, v ktorej sa banka ako veriteľ zaväzuje, že na požiadanie klienta - fyzickej osoby, nepodnikateľa ako dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky v určitej mene a do určitej sumy a klient - fyzická osoba, nepodnikateľ ako dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky, ak nie je dohodnuté inak.

Ao vyplýva z čl. 7 bod 7.2.4. VOP banka poskytne splátkový úver, t.j. peňažné prostriedky do výšky určenej v zmluve o úvere a po splnení podmienok uvedených v zmluve o úvere, a to takým spôsobom, že pripíše peňažné prostriedky v prospech účtu uvedeného v základných podmienkach zmluvy o úvere. Vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov a úrokov sa uskutoční formou splátok klienta.

Podľa čl. 7 bod 7.3.2. VOP pohľadávku z úveru, ktorá sa skladá z istiny, jej súčasti a príslušenstva spláca klient pravidelnými splátkami, periodicitou dohodnutou v základných podmienkach zmluvy. Banka je oprávnená rozhodnúť o spôsobe splácania úveru pred poskytnutím úveru a kedykoľvek počas trvania úverového vzťahu. Zánikom pohľadávky zo zmluvy zanikajú aj zmluvné vzťahy uzavreté medzi bankou a klientom, ktoré upravovali spôsob splácania pohľadávky, ako aj všetky pokyny klienta voči banke, obsahom ktorých bol spôsob splácania pohľadávky. Ak ku dňu splatnosti úrokov, úrokov z omeškania, poplatkov a iných nákladov spojených so splátkovým úverom nebude na účte dostatok prostriedkov na ich úhradu, klient a banka sa dohodli na tom, že banka je oprávnená uspokojiť splatné úroky vo forme zaťaženia účtu. i keď neexistuje klientova pohľadávka z jeho účtu. Na základe tejto skutočnosti vznikne na účte nepovolené prečerpanie a klient je povinný okamžite vyrovnať toto nepovolené prečerpanie.

Splátka je uhradená včas, ak je pripísaná na účet banky najneskôr v deň splatnosti splátky a banka má možnosť s poukázanou sumou nakladať (čl. 7 bod 7.3.3. VOP).

V zmysle bodu 7.6.1 VOP ak dôjde k porušeniu akejkoľvek zmluvnej povinnosti alebo zmluvného dojednania zo strany klienta alebo ak je klient v omeškaní so splatením jednej splátky istiny alebo úrokov, ktoré trvá viac ako 10 dní, banka je oprávnená

a) vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, t.j. požadovať splatenie pohľadávky zo zmluvy o úvere a klient je povinný splatiť pohľadávku zo zmluvy o úvere v lehote, ktorú banka určí v oznámení o mimoriadnej splatnosti

b) vypovedať zmluvu o úvere alebo od nej odstúpiť. Účinnosť výpovede banky nastáva okamžite, bez výpovednej lehoty, dňom jej doručenia klientovi. Odstúpením od zmluvy o úvere nezaniká záväzok klienta splatiť pohľadávku banky vrátane jej príslušenstva.

Podľa čl. 17 bod 17.4. VOP platia aj po skončení zmluvného vzťahu klienta a banky, až do úplného vysporiadania ich vzájomných vzťahov.

Žalovaný v 1. rade vo výpovedi uviedol, že je pravdou, že so U. U. uzavrel zmluvu o úvere ešte niekedy v roku 2006, neskôr však stratil prácu a už je niekoľko rokov nezamestnaný a z toho dôvodu aj prestal splácať úver. S manželkou majú štyri školopovinné deti, manželka bola taktiež nezamestnaná, až teraz si našla prácu. Nejaké splátky uhradili, no v akej výške a koľko nevie uviesť, pretože je to niekoľko rokov dozadu. Nevie ani koľko a dlhujú, preto sa rozhodli namietat' premlčanie.

Právny zástupca žalobcu zotrval na podanej žalobe v celom rozsahu. Uviedol, že istina 2.177,75 eur pozostáva z celej istiny úveru poskytnutého žalovaným, z ktorého nebolo nič zaplatené, teda suma 1.659,69 eur. Ďalej sú tam poplatky v sume 88,29 eur a taktiež je v tejto sume zahrnutý riadny úrok 13,4% ročne podľa zmluvy v sume 429,77 eur, pričom úrok bol vypočítaný zo sumy poskytnutej žalovaným po celú dobu, pokiaľ mali úver splácať, teda jedná sa o zmluvný úrok za obdobie od 13.11.2006 do dňa konečnej splatnosti 20.11.2009. Pokiaľ sa týka poplatkov, tak za správu úveru je to vo výške 41,82 eur, za upomienky 46,48 eur. Takto dostaneme istinu 2.177,75 eur, ktorú žalobca žiada. Úrok 1.631,90 eur,

ide o úrok z omeškania za obdobie od poskytnutia úveru vo výške 26,40%, ktorá sadzba platila až ku dňu postúpenia pohľadávky a takto ho vyčíslili.

Oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 28.12.2010 U. U., H..U.. ako postupca žalovaným v 1. a 2. rade oznámila, že pohľadávku vo výške 3.818,40 eur s príslušenstvom z uzavretej úverovej zmluvy postúpila žalobcovi ako postupníkovi, a že uvedený záväzok je možné od okamihu doručenia tohto oznámenia uhradiť výlučne plnením postupníkovi.

Rozsudkom zo dňa 25.2.2013 č.k. 3C/197/2012-101 súd žalobu zamietol vzhľadom na vznesenú námietku premlčania a žalovaným náhradu trov konania nepriznal.

Proti uvedenému rozsudku podal odvolanie žalobca. Krajský súd v L. uznesením zo dňa 14.11.2013 zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení uznesenia uviedol, že je potrebné predovšetkým súhlasiť s tou odvolacou námietkou, že v danom prípade, pokiaľ sa týka žalovaných v 1. a 2. rade, ide o samostatných spoločníkov v zmysle § 91 ods. 1 q s p., a teda námietka premlčania uplatnená žalovaným v 1. rade nemá účinky aj vo vzťahu k žalovanej v 2. rade. Ďalej je treba súhlasiť aj s ďalšou odvolacou námietkou pokiaľ ide o splatnosť úveru, pretože ako zo zmluvy o splátkovom úvere uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými v 1. a 2. rade vyplýva, (konečná splatnosť úveru bola stanovená na 20.11.2009. Podľa VOP vzťahujúcich sa na predmetný úver, banka bola oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, t.j. požadovať splatenie pohľadávky zo zmluvy o úvere a klient bol povinný splatiť pohľadávku zo zmluvy o úvere v lehote, ktorú banka určí v oznámení o mimoriadnej splatnosti, ak dôjde k porušeniu akejkoľvek zmluvnej povinnosti alebo zmluvného dojednania zo strany klienta alebo ak dôjde k tým skutočnostiam, ako sú uvedené v bode 7.6 - prípady porušenia. Tu nejde o povinnosť banky, ale o jej oprávnenie, pričom v konaní nebolo preukázané, že by toto oprávnenie bola banka využila. Samotný údaj o počte dní omeškania neznamena, že banka svoje oprávnenie vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru aj využila. Pokiaľ ide o otázku premlčania pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy o úvere, odvolací súd má za to, že názor súdu prvého stupňa o aplikácii ustanovení upravujúcich premlčanie podľa Občianskeho zákonníka je správny. Je pravdou, že zmluva o úvere je upravená v Obchodnom zákonníku, a to v ustanoveniach § 497 až § 507. Treba súhlasiť aj s tým, že v zmysle § 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka sa v Obchodnom zákonníku táto zmluva spravuje bez ohľadu na povahu účastníkov. Odvolací súd však má za to, že predmetná zmluva uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými v 1. a 2. rade má charakter spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka. Nasvedčuje tomu hlavne ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. To znamená spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu, ktorý právny predpis sa na ňu vzťahuje, ak ju uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Tak tomu je aj v danom prípade, ak spotrebiteľská zmluva je svojim charakterom občiansko-právnym vzťahom, potom aj otázku premlčania je treba posúdiť podľa Občianskeho zákonníka. Spotrebiteľské zmluvy sú upravené v Občianskom zákonníku, a preto niet rozumného dôvodu, aby v takomto prípade sa otázka premlčania neposudzovala podľa Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti je treba zdôrazniť tú okolnosť, že v zmluve o splátkovom úvere uzavretej medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalovanými v 1. a 2. rade bola úprava, podľa ktorej všetky právne vzťahy vyslovene neupravené v úverovej zmluve sa budú riadiť príslušnými ustanoveniami úverových podmienok, Všeobecných obchodných podmienok, Obchodným zákonníkom a ostatnými právnymi predpismi a to v tomto poradí. Ďalej zmluvné strany sa dohodli, že ich vzájomné právne vzťahy sa budú podľa § 262 Obchodného zákonníka spravovať podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka. Toto ustanovenie považoval súd prvého stupňa v zmysle odôvodnenia rozsudku za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Právny vzťah medzi účastníkmi a teda aj otázku premlčania posudzoval podľa Občianskeho zákonníka a v takomto prípade bolo jeho povinnosťou postupovať podľa § 153 ods. 4 O. s. p. V porovnaní s odsekom 3 citovaného ustanovenia, podľa ktorého súd môže v rozsudku, ktorý sa týka sporu zo spotrebiteľskej zmluvy aj bez návrhu vysloviť, že určitá podmienka používaná v spotrebiteľských zmluvách dodávateľom je neprijateľná, z formulácie odseku 4 vyplýva priamo povinnosť súdu rozhodujúceho spor zo spotrebiteľskej zmluvy, v prípade, že určitú zmluvnú podmienku (uvádzanú v spotrebiteľskej zmluve alebo vo Všeobecných obchodných podmienkach) posúdi ako neplatnú z dôvodu jej neprijateľnosti, pričom na základe takéhoto posúdenia dodávateľovi neprizná plnenie vo výroku svojho meritórneho rozhodnutia túto zmluvnú podmienku výslovne uvedie (odcituje jej presné znenie), a to bez ohľadu na to, či sa spotrebiteľ v predmetnom spore domáhal takého určenia. Súd prvého stupňa sa týmto ustanovením dôsledne neriadil, čím žalobcovi odňal možnosť pre prípad, že odvolací súd potvrdí rozsudok súdu prvého stupňa (zamietajúci žalobu),

napadnúť také rozhodnutie dovolaním a domáhať sa toho, aby dovolací súd preskúmal správnosť právneho posúdenia danej veci súdmi nižšieho stupňa. Z odôvodnenia rozsudku prvostupňového súdu vyplýva, že tento považoval za preukázané, že zmluva medzi účastníkmi má charakter spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy s tým, že žalobca uzatvoril túto zmluvu ako dodávateľ v zmysle § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka a žalovaní boli pri uzatváraní zmluvy spotrebiteľmi v zmysle § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na uvedené potom súd námietku premlčania vznesenú žalovaným v 1. rade posudzoval podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka s poukazom na to, že pri aplikácii právnej úpravy premlčania podľa Obchodného zákonníka by podmienky spotrebiteľskej zmluvy ohľadom premlčania boli v neprospech spotrebiteľa. Z uvedeného je zrejmé, že dojednanie o voľbe Obchodného zákonníka podľa § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka tvoriace súčasť Všeobecných obchodných podmienok dodávateľa v zmluve o úvere posúdil súd prvého stupňa ako neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 Občianskeho zákonníka, a teda v tejto časti považoval zmluvu za absolútne neplatnú. Otázku premlčania uplatneného nároku potom posudzoval v zmysle § 101 a nasl. Občianskeho zákonníka, podľa ktorej úpravy je všeobecná premlčacia doba 3 roky, zatiaľ čo podľa Obchodného zákonníka by bola 4 roky. Podľa názoru odvolacieho súdu teda existuje príčinná súvislosť medzi rozhodnutím súdu prvého stupňa o nepriznaní plnenia dodávateľovi (v podobe výroku zamietajúceho žalobu) a právnym posúdením dohody o voľbe Obchodného zákonníka podľa Všeobecných obchodných podmienok ako neplatnej zmluvnej podmienky. Z tohto dôvodu mal súd prvého stupňa v súlade s § 153 ods. 4 O. s. p. vo výroku svojho rozsudku uviesť znenie neplatnej zmluvnej podmienky, pre ktorú žalobu zamietol. Nakoľko tak neurobil, odňal žalobcovi možnosť dosiahnuť preskúmanie tejto zmluvnej podmienky v konaní pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky ako súdom dovolacím, ak by odvolací súd takéto rozhodnutie potvrdil. Preto odvolaciemu súdu nezostávalo nič iné, než rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. a vec mu vrátiť na ďalšie konanie s tým, že ďalej bude postupovať v zmysle vyššie vyslovených právnych názorov. Súd prvého stupňa v novom rozhodnutí rozhodne aj o trovách odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O. s. p.).

Súd následne vykonal ďalšie dokazovanie oboznámením sa s písomným podaním žalobcu zo dňa 11.3.2014, prednesom právneho zástupcu žalobcu, oznámením vedľajšieho účastníka o vystúpení z konania zo dňa 24.3.2014 a zistil nasledovný skutkový stav:

Z vyjadrenia žalobcu zo dňa 11.3.2014 je zrejmé, že predmetná zmluva nevznikla reálnym odovzdaním druhej veci (peňaží dlžníkovi, ale vznikla už dohodou zmluvných strán o jej obsahu, z ktorého vyplýva platný záväzok právneho predchodcu žalobcu poskytnúť v prospech dlžníka finančné plnenie formou úveru a zároveň záväzok dlžníka takto poskytnuté plnenie navýšené o úrok splácať v dohodnutých splátkach. Je nepochybné, že v tomto prípade ide o zmluvu o úvere v zmysle ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Zmluva o úvere patrí podľa ust. § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka medzi tzv. absolútne obchody, pre ktoré je daná pôsobnosť Obchodného zákonníka a to bez ohľadu na povahu účastníkov. Z Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia úverovej zmluvy by teda izolovaným výkladom nezohľadňujúc iné ustanovenia právnych predpisov bolo možné vyvodiť, že úverová zmluva ako absolútny obchod podľa ust. 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka spotrebiteľskou zmluvou nie je (takýto názor je prezentovaný aj niektorými právnymi teoretikmi). Je potrebné však poukázať aj na ust. § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa. Spotrebiteľský úver nie je jeden zmluvný typ, ale osobitný subtyp zmluvných typov, ktorých kauzou je dočasné poskytnutie finančných prostriedkov spotrebiteľovi za odplatu. Tvrdenia o tom, že v prípade, že ide o spotrebiteľskú zmluvu a preto vyplýva výlučná pôsobnosť Občianskeho zákonníka na daný vzťah nemajú žiadnu normatívnu oporu a priečia sa pravidlu lex specialis derogat lex generali, pričom v tomto prípade lex specialis je ust. §261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka. Pri aplikácii rozhodných právnych noriem je potrebné vychádzať z nasledujúcej hierarchie právnych noriem: ako základný predpis pre riešenie otázok záväzkového práva je potrebné aplikovať v súlade s ust. § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka tretiu časť Obchodného zákonníka (tento záver je rozhodujúci pri posudzovaní premlčania, úrokov z omeškania, uznania záväzku a ďalších inštitútov upravených dvojkoľajne v oboch kódexoch a pod.) To, že úverová zmluva upravená v Obchodnom zákonníku sa bez ohľadu na to, či je úver poskytovaný spotrebiteľovi alebo podnikateľskému subjektu spravuje Obchodným zákonníkom vyplýva aj z názoru prezentovaného Y. Y. X. v článku „ Spotrebiteľ v exekučnom konaní“ vydaného v rámci riešenia projektu Justičnej akadémie a APVV. Je potrebné aplikovať na právnú úpravu úverovej zmluvy Obchodný zákonník ako aj všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa ochrany spotrebiteľa, čo vyplýva aj z článku Spotrebiteľská zmluva od prof. Y. L. P., S. , uverejneného v

Bulletine slovenskej advokácie č. 12/2008. Pokiaľ ide o otázku napr. premlčania nárokov z úverovej spotrebiteľskej zmluvy uvádzame, spotrebiteľskou zmlouvou ja aj absolútna obchodná zmluva bez ohľadu na to, že sa riadi právnym režimom Obchodného zákonníka. Ust. § 54 Občianskeho zákonníka zakotvuje v prospech spotrebiteľa kogentnosť dispozitívnych noriem uvedených v Občianskom zákonníku, ak by spotrebiteľská zmluva obsahovala od nich odklon v neprospech spotrebiteľa. Je zrejmé, že ide o dispozitívne ustanovenia Občianskeho zákonníka. Predmetné ustanovenie nestanovuje aplikáciu Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské zmluvy vo forme absolútnych obchodov inak ako v rozsahu § 52 - § 54, resp. § 60. To, že ide o dispozitívne ustanovenia Občianskeho zákonníka ako aj záver vyplývajúci z predchádzajúcej vety vyplýva aj z toho, že pre danú vec podstatné ustanovenia o premlčaní nie sú ustanoveniami dispozitívnymi ale kogentnými ako aj zo záveru s tým spojeného, dĺžka premlčacej doby v občianskoprávných spotrebiteľských vzťahoch nemajúcich formu absolútného obchodu nemôže byť predmetom zmluvnej podmienky (ktorá by bola bez ďalšieho, teda aj bez potreby skúmania prijateľnosti neplatná), pretože je predmetom kogentnej právnej normy. Žalobca ďalej poukázal na českú právnu úpravu a ust. § 262 ods. 4 Obchodného zákonníka a na Rozhodnutie Najvyššieho súdu českej republiky sp. zn. 32Cdo/3337/2010. Premlčanie sa teda aj v spotrebiteľských zmluvách majúcich formu absolútného obchodu spravuje výlučne Obchodným zákonníkom a keďže podľa ust. § 397 Obchodného zákonníka ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba štyri roky. Predchádzajúci záver o aplikácii Obchodného zákonníka neodporuje ani rozhodnutiu NS SR sp. zn. 5MCdo/20/2009, ktorý zaujal záver, že pri zmluve o pripojení uzavretej podľa zákona č. 195/200 Z.z., resp. zák. č. 610/2006 Z.z. so spotrebiteľom je premlčací doba 3 roky, nakoľko tento záver sa týkal zmluvnej podmienky o voľbe práve - Obchodného zákonníka, ktorá bola vyhotovená ako neprijateľná (a teda bola neprijateľná aj dohoda o použití ustanovení o premlčaní obsiahnutých v Obchodnom zákonníku), nešlo teda o obligatórne použitie Obch. zákonníka ako je tomu v prejednávanej veci. Pre vyššie uvedené závery je ďalej podstatné, že NS ČR, neboli výsledkom aplikácie ust. § 55 ods. 1 Občianskeho zákonníka platného v Českej republike, ktorý je svojim znením totožný s § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka platného v Slovenskej republike, ale aplikácie § 262 ods. 4 českého Obchodného zákonníka, teda ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka nemožno oprieť o výklad, že pre premlčania a úrokov z omeškania v spotrebiteľských zmluvách majúcich formu absolútného obchodu je potrebné aplikovať Občiansky zákonník. Žalobca poukázal na Uznesenie Najvyššieho súdu č. k. 6MCdo/4/2012. V uvedenom Uznesení Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil, že hlavným záväzkovým vzťahom, z ktorého žalobca vyvodzuje svoj nárok, je v danom prípade zmluva o úvere, ktorá sa spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka. Aj právny vzťah medzi žalobcom ako ručiteľom a žalovaným ako dlžníkom bolo preto potrebné posúdiť podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka. Následne aj na otázku premlčania žalobcom uplatneného nároku bolo treba aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka. Ak preto krajský súd záväzkový vzťah včítane otázky premlčania, posúdil podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, aplikoval na na vec nesprávny právny predpis. Právna úprava ochrany spotrebiteľa (či už vyplývajúca z § 54 Občianskeho zákonníka alebo z ďalších ustanovení, napr. aj priamo zo znenia Obchodného zákonníka v § 266 ods. 5) je úpravou, ktorá má predovšetkým chrániť spotrebiteľa pred takým zmluvným vzťahom, v ktorom dojednané podmienky sú v neprospech spotrebiteľa. Zmluvnou podmienkou nemožno rozumieť aj zákonnú úpravu obsiahnutú v Obchodnom zákonníku, týkajúcu sa premlčania Nie je správny výklad § 54 Občianskeho zákonníka s poukazom na pochybnosť o obsahu spotrebiteľskej zmluvy a použití výkladu, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší v tom smere, že za priaznivejšiu právnu situáciu sa bude považovať právna úprava premlčania podľa Občianskeho zákonníka, kedy by mal byť podľa použitia takejto úpravy nárok dodávateľa premlčaný. Neprináleží súdu posudzovať, ktorá zákonná úprava je v akom momente vzťahu medzi účastníkmi pre nich výhodnejšia, pokiaľ zákon výslovne uvádza, že to, čo je potrebné medzi účastníkmi posudzovať, je charakter ich zmluvných dojednaní, t.i. to. čo si strany medzi sebou zmluvou upravili z pohľadu súladu alebo nesúladu s kogentnými ustanoveniami príslušného zákona. Súd musí vyriešiť jednoznačne, ktorý právny režim sa má na určitý vzťah vzťahovať, a po zistení príslušného právneho režimu precízne aplikovať právnu úpravu v ňom obsiahnutú. Žalobca tiež nesúhlasil so záverom súdu, že splatnosť úveru v danom prípade nastala dňa 11.08.2008. Žalobca v konaní predložil ako dôkaz Zmluvu o splátkovom úvere č. 0561541296, kde bola zmluvne dohodnutá splatnosť úveru dňa 20.11.2009. Na to, aby mohlo dôjsť k účinkom zosplatnenia úveru, je potrebné, aby prejav vôle veriteľa obsahom ktorého je zosplatnenie úveru, vyhlásenie mimoriadnej splatnosti, výpoveď zmluvy alebo odstúpenie od zmluvy, bol preukázateľne doručený dlžníkovi, resp. aspoň odoslaný na adresu dlžníka. V tomto prípade však k takémuto úkonu zo strany pôvodného veriteľa realizované nebolo, preto účinky zosplatnenia nemohli nastať. Údaj o splatnosti uvedený v prílohe k zmluve o postúpení obsahuje výlučne technickú informáciu, nie je to údaj o právnom stave pohľadávky, resp. nie je to údaj vypovedajúci

o tom, či a kedy veriteľ realizoval vo vzťahu k dlžníkovi právny úkon zosplatnenia úveru. Rovnako údaj o počte dní omeškania 1462 je údajom technickým, ktorý v žiadnom prípade nevypovedá o tom, ako dlho je žalovaný v omeškaní a príp. s akou čiastkou je v omeškaní. Splatnosť úveru nastala dňa 20.11.2009, t.j. v deň splatnosti dohodnutej v zmluve, ako to uviedol aj žalobca na pojednávaní a tvrdil v žalobe. Na základe vyššie uvedeného nastala teda konečná splatnosť úveru dňa 20.11.2009. Nasledujúci deň t. j. 21.11.2009 začala plynúť premlčacia doba, ktorá uplynula v zmysle vyššie uvedeného dňa 20.11.2013, keďže podľa názoru žalobcu sa tento právny vzťah riady Obchodným zákonníkom. Ak by však súd na tento úverový vzťah aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka premlčacia doba by uplynula dňa 20.11.2012. Žalobca podal Návrh na vydanie Platobného rozkazu na súde dňa 23.10.2012, teda ešte pred uplynutím premlčacej doby.

Žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedol, že trvá na podanej žalobe v celom rozsahu. Žalobca má za preukázané, že ide o obchodno-právny vzťah a to Zmluva o úvere podľa ust. § 497 Obchodného zákonníka. Tieto dohody a zmluvy patria medzi absolútny obchod v zmysle ust. § 261 ods. 3 Obchodného zákonníka. Preto na daný prípad sa vzťahuje výlučne Obchodný zákonník. Pokiaľ sa týka splatnosti úveru, súd nemôže vychádzať zo Zmluvy o postúpení pohľadávky ale zo samotnej zmluvy, ktorú uzatvorili účastníci. Konečná splatnosť úveru je dňa 20.11.2009 a podľa toho, nárok nie je premlčaný. V danej veci je potrebné aplikovať Obchodný zákonník, kde je 4-ročná premlčacia doba. Podľa Občianskeho zákonníka, nárok nie je premlčaný. Pokiaľ sa týka námietky premlčania, túto žalovaní nešpecifikovali.

Podľa § 524 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

Ako to vyplýva z predloženej zmluvy o postúpení pohľadávok č. 1424/2010/CE došlo k postúpeniu pohľadávky a to zo spoločnosti U. U. H..U.. na žalobcu. Z prílohy k zmluve súd zistil, že poskytnutá suma predstavovala 1.659,69 eur, zostatok pohľadávky sumu 3.818,40 eur, istina sumu 2.177,75 eur, úroky celkom 1640,65 eur, riadny úrok sumu 8,75 eur a úrok z omeškania 1.631,90 eur a sadzba 26,4%. V kolónke splatnosť bol uvedený dátum 11.8.2008 a v kolónke počet dní omeškania 1462.

Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Súd na základe takto zisteného skutkového stavu vyhodnotil zmluvný vzťah medzi účastníkmi ako spotrebiteľskú zmluvu, ktorá bola uzavretá 15.11.2006, teda za účinnosti Občianskeho zákonníka v takom znení, že v ustanovení § 52 ods. 1 definoval spotrebiteľskú zmluvu ako kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo alebo inú odplacnú zmluvu upravenú v ôsmej časti tohto zákona a zmluvu podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy (znenie účinné od 1.4.2004).

Na uvedený právny vzťah je totiž potrebné aplikovať zákon č. 634/1992 Z.z. o ochrane spotrebiteľa účinný v čase uzavretia úverovej zmluvy a vychádzať pritom z ustanovenia § 23a ods. 1, ods. 2, podľa ktorého spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa § 52 až 60 Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov sa primerane použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Nepochybne zmluva uzavretá medzi účastníkmi je teda spotrebiteľskou zmluvou v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách

Pri závere o tom, že spornú zmluvu je potrebné považovať za spotrebiteľskú zmluvu, je potrebné na ňu aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „Občiansky zákonník“) dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti

V zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len neprijateľná podmienka).

Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné (§ 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka).

Podľa § 54 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Ako vyplýva z § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

V zmysle § 2 písm. a) zákona NR SR č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme.

Podľa § 3 ods. 1, ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci. Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Ako vyplýva z § 4 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľ môže postúpiť pohľadávku, len ak to pripúšťa osobitný predpis. Ak dôjde k postúpeniu pohľadávky z veriteľa na tretiu osobu, postupuje sa podľa osobitného predpisu (Občiansky zákonník).

V zmysle § 387 ods. 1, ods. 2 Obchodného zákonníka právo sa premlčí uplynutím premlčacej doby ustanovenej zákonom. Premlčaniu podliehajú všetky práva zo záväzkových vzťahov s výnimkou práva vypovedať zmluvu uzavretú na dobu neurčitú.

Podľa § 388 ods. 1 Obchodného zákonníka premlčaním právo na plnenie povinnosti druhej strany nezaniká, nemôže ho však priznať alebo uznať súd, ak povinná osoba namietne premlčanie po uplynutí premlčacej doby.

V zmysle § 100 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Ako vyplýva z § 111 Občianskeho zákonníka zmena v osobe veriteľa alebo dlžníka nemá vplyv na plynutie premlčacej doby.

Podľa § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak dlžník ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy

odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

V zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Ako vyplýva z § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

Podľa § 3 ods.1 a 2 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Ak sa počas trvania omeškania zmení základná úroková sadzba európskej centrálnej banky a ak je to pre veriteľa výhodnejšie, výška úrokov z omeškania je o 7 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba európskej centrálnej banky platná k prvému dňu príslušného kalendárneho polroka, v ktorom trvá omeškanie; táto základná úroková sadzba európskej centrálnej banky sa použije počas celého tohto polroka je dvojnásobok úrokovej sadzby určenej Národnou bankou Slovenska platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného záväzku.

V zmysle § 153 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku súd môže v rozsudku, ktorý sa týka sporu zo spotrebiteľskej zmluvy, aj bez návrhu vysloviť, že určitá podmienka používaná v spotrebiteľských zmluvách dodávateľom je neprijateľná.

Podľa § 153 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky, nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky alebo mu na základe takejto podmienky súd uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie, súd aj bez návrhu výslovne uvedie túto zmluvnú podmienku vo výroku rozhodnutia.

Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmlúv a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou.

Ustanovenie § 53 Občianskeho zákonníka sa týka iba podmienok, ktoré zákon označuje za neprijateľné. Ide o podmienky, ktoré sú nečestné, neslušné, hrubo poškodzujúce spotrebiteľa a preto ich použitie zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Vyjadruje snahu, aby dodávateľ v spotrebiteľských zmluvách pristupoval k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi. Je potrebné dodať, že spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu nemá možnosť, či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah. Ide teda o zákonný zákaz používania neprijateľných podmienok, ktoré vyvolá právoplatné súdne rozhodnutie a dodávateľ je povinný zdržať sa ich používania. Ochrana spotrebiteľa sa týka iba formulárových zmlúv, ktoré sú uzatvárané na základe predbežne formulovaného zmluvného formulára, ktorý má dodávateľ vopred pripravený a ktorý používa v dvoch alebo viacerých prípadoch, pričom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy nemeňte.

Súd v danej súvislosti poukazuje aj na skutočnosť, že Slovenská republika ako člen Európskej únie je povinná plniť záväzky vyplývajúce z tohto členstva. Členské štáty Únie sú povinné zabezpečiť, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok (čl. 6 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ďalej len „smernica“).

V zmysle článku 3 smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách Zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa. Podmienka sa nepovažuje za individuálne dohodnutú, ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky, najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou. Skutočnosť, že určité aspekty podmienky alebo jedna konkrétna podmienka boli individuálne dohodnuté, nevylučuje uplatňovanie tohto článku na zvyšok zmluvy, ak celkové hodnotenie zmluvy naznačuje, že aj napriek tomu ide o predbežne formulovanú štandardnú zmluvu. Keď predajca alebo dodávateľ vznesie námietku, že štandardná podmienka bola individuálne dohodnutá, musí o tom podať dôkaz.

Dôležitým rozhodnutím je rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci Océano Grupo Editorial SA a Rocío Murciano Quintero (C-240/98) a medzi Salvat Editores SA a José M. Sánchez Alcón Prades a spol., spojené prípady C-240/98 a C-244/98, z ktorého je zrejmá aj obligatornosť zásahu súdu proti nekalej podmienke: „Cieľ Článku 6 Smernice, ktorý od členských štátov vyžaduje stanoviť, že nečestné podmienky nie sú pre spotrebiteľa zaväzujúce, by sa nedosiahol, keby bol spotrebiteľ sám povinný vystúpiť proti nečestnej povahe takých podmienok. V sporoch, kde zahrnuté sumy sú často obmedzené, môžu byť právnické poplatky vyššie než vložená čiastka, čo môže spotrebiteľa odradiť, aby napadol použitie nečestnej podmienky. V počte členských štátov procedurálne predpisy umožňujú jednotlivcom brániť sa v takých konaniach a je reálne riziko, že spotrebiteľ kvôli neznalosti práva nespochybní podmienku prednesenú proti nemu. Z toho vyplýva, že účinná ochrana spotrebiteľa sa môže dosiahnuť, len ak národný súd prehlási, že má právomoc zhodnotiť podmienky tohto druhu na svoj vlastný návrh“.

V danej právnej veci mal súd na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými v 1. a 2. rade bola uzavretá zmluva o splátkovom úvere, ktorá bola na žalobcu postúpená zmluvou o postúpení pohľadávok, ktoré postúpenie bolo vykonané v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka ako aj zákona o spotrebiteľských úveroch, a preto má súd za to, že je daná aktívna legitímácia žalobcu v tomto konaní.

V danom prípade bola medzi účastníkmi uzavretá úverová zmluva, ktorá je absolútnym obchodom a takýto vzťah sa spravuje treťou časťou Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkov úverovej zmluvy. V predmetnej veci však ide o spotrebiteľský úver, ktorý je regulovaný osobitnou právnou úpravou (zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch). Za spotrebiteľský úver sa považuje akákoľvek odložená platba a samozrejme napriek absolútnemu obchodu sa úver popri inštitúte pôžičky nedá nezahrnúť medzi právne vzťahy označené ako spotrebiteľské úvery. Ide však o vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom, pričom spotrebiteľ úver prijíma na spotrebu. Teda ide o typicky občianskoprávny vzťah. Spotrebiteľský úver je jeden z najfrekventovanejších občianskoprávných vzťahov.

V súlade s princípmi ochrany spotrebiteľa, je potrebné v prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov (premlčanie, odstúpenie od zmluvy), na tieto vzťahy aplikovať právnú úpravu o občianskych právach a nie podnikateľské právo.

Žalovaný v 1. rade v priebehu konania vzniesol námietku premlčania. V zmysle § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa účinného od 1.5.2014 orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

Vzhľadom na uvedené je súd povinný z úradnej moci prihliadať na oslabenie nároku žalobcu voči spotrebiteľovi z dôvodu jeho premlčania. Ide o procesné ustanovenie, ktoré je súd povinný aplikovať v čase rozhodovania o predmetnom nároku.

Ako je zrejmé zo zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 21.9.2006, konečná splatnosť úveru bola dohodnutá na deň 20.11.2009. Keďže v konaní nebolo preukázané aby došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru v zmysle bodu 7.6.1. písm. a) Všeobecných obchodných podmienok, je potrebné začiatok plynutia premlčacej doby stanoviť v súlade s ust. § 103 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky. Nepremilčuje sa teda celý dlh naraz, ale každá jednotlivá splátka úveru má samostatnú trojročnú premlčaciu dobu. Vzhľadom na skutočnosť, že nedošlo k predčasnému zosplatneniu úveru a žaloba bola podaná na súde dňa 23.10.2012, jedná sa o splátky splatné najneskôr 23.10.2009. Nepremilčanými splátkami tak sú splátky splatné tri roky späťne od podania žaloby. Keďže v danom prípade bola splatnosť jednotlivých splátok dohodnutá k 20. dňu v mesiaci, nepremilčanou splátkou je iba tá, ktoré je splatná dňa 20.11.2009. Jedná sa tak o 1 nepremilchanú splátku po 58,16 eur.

Pokiaľ ide o aplikáciu všeobecnej trojročnej premlčacej doby podľa Občianskeho zákonníka a nie štvorročnej podľa Obchodného zákonníka na daný vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy, súd považuje za potrebné poukázať na to, že prednosť majú osobitné ustanovenia právneho poriadku, ktoré sú súčasťou špeciálnej právnej úpravy v oblasti spotrebiteľského práva vrátane ustanovení § 52 až §54 Občianskeho zákonníka. Dualistický systém záväzkového práva (dve kúpne zmluvy, dvojaká úprava premlčania, dvojaká úprava odstúpenia od zmluvy a pod.) v našom právnom poriadku síce dlhodobo funguje, avšak niet rozumného dôvodu na skonštatovanie, že na premlčanie v spotrebiteľsko-právnej, a teda typickej občianskoprávnej veci má dopadať právna úprava regulujúca vzťahy v zásade medzi podnikateľmi, ak Občiansky zákonník ako kódex občianskeho súkromného práva takúto úpravu má a je pre nepodnikateľov výhodnejšia.

Popretím úveru ako absolútneho obchodu sa nemôže rozumieť stav, ak súd aplikuje ustanovenie § 54 ods. 1 OZ, ktoré má svoj obsah a ktorým zákonodarca sledoval dôležitý cieľ v spotrebiteľských zmluvách bez ohľadu na typ zmluvy, teda aj v prípade absolútnych obchodov (absolútne obchody sú vzťahy regulované Obchodným zákonníkom bez ohľadu na povahu účastníkov zmluvy). Zo žiadneho ustanovenia zákona nevyplýva, že by z pôsobnosti ustanovenia § 54 ods. 1 OZ boli vylúčené niektoré typy spotrebiteľských zmlúv. Teda ustanovenie § 54 ods. 1 OZ reguluje aj absolútne obchody.

Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie (§ 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Ustanovenie § 54 ods. 1 OZ je ustanovením *lex specialis* s dopadom na všetky spotrebiteľské zmluvy, a teda aj na odložené platby v spotrebiteľských vzťahoch vrátane úverov.

Ustanovenie § 54 ods. 1 OZ preto treba vykladať tak, že v prípade dualistickej právnej úpravy inštitútov súkromného práva sa na spotrebiteľské právne vzťahy nepoužije obchodné právo (Obchodný zákonník), ak aplikáciou konkrétnej zmluvnej podmienky by sa postavenie spotrebiteľa oproti občianskoprávne úprave zhoršilo. Ustanovenie § 54 ods. 1 je dôsledkom transpozície čl. 8 smernice. Smernica síce neharmonizuje dualistické právne úpravy inštitútov súkromného práva, no na druhej strane nebráni ani regulácii, akú predstavuje ustanovenie § 54 ods. 1 OZ a ktoré bráni akémukoľvek zhoršeniu postavenia spotrebiteľa oproti Občianskemu zákonníku, § 54 ods. 1 OZ.

Súd je toho názoru, že ust. čl. II. bodu 3 a bodu 4 zmluvy zo dňa 15.11.2006 v rozpore s § 54 ods. 1 OZ zhoršuje postavenie žalovaných ako spotrebiteľov, keďže výlučnou aplikáciou Obchodného zákonníka sa prakticky vylučuje použitie ust. Občianskeho zákonníka o premlčaní. Paušálne uprednostnenie Obchodného zákonníka by malo na spotrebiteľov nepriaznivé následky hraničiace až s neprístupnosťou k občianskym právam, ktoré priznáva Občiansky zákonník na rozdiel od Obchodného zákonníka.

V danej súvislosti súd poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR: „Pokiaľ je však zmluvná podmienka až v hrubom nepomere v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v právnom

vzťahu zo štandardnej spotrebiteľskej zmluvy, ktorý vzťah teória u prax navyše označujú za fakticky nerovný, nevyvážený, nemali by byť žiadne pochybnosti o tom, že takáto zmluvná podmienka sa prieči dobrým mravom.“ (Uznesenie Ústavného súdu SR z 24.2.2011, IV.ÚS 55/201-19).

Podľa rozhodnutia Krajského súdu L. sp.zn. 6Co/105/2013 zo dňa 10.12.2013 „...súd so zreteľom na uvedené nevidí dôvod na vylúčenie aplikácie priaznivejšieho ustanovenie o premlčacej dobe trojročnej podľa Občianskeho zákonníka oproti premlčacej dobe štvorročnej typickej podľa Obchodného zákonníka, a to s poukazom na ust. § 54 ods. 1 OZ. Občiansky zákonník ako kódex občianskeho súkromného práva úpravu premlčania má a je pre nepodnikateľov výhodnejšia (porov. tiež uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25.1.2011 sp. zn. 5 M Cdo 20/2009).“

Vzhľadom na vyššie uvedené je tak dôvodný nárok žalobcu na istinu úveru a úrok z úveru v sume 58,16 eur pozostávajúci z 1 nepremiľčanej splátky. Vo zvyšnej časti súd nárok žalobcu na istinu a úrok z úveru ako premlčaný po tom, čo prihliadol na oslabenie nároku žalobcu voči spotrebiteľovi z dôvodu jeho premlčania, zamietol.

Nakoľko sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu, súd sa ďalej pri svojom rozhodovaní v danom prípade zaoberal výškou dohodnutého úroku z úveru pri ročnej úrokovej sadzbe vo výške 13,40 %.

Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.7.2009).

Z internetovej stránky NBS súd preveroval úrokové miery podobného úveru v bankách a zistil, že pri spotrebiteľskom úvere so splatnosťou od 1 do 5 rokov v období september 2006 činil úrok 13,29% p.a. Z toho je zrejmé, že úrok dohodnutý medzi účastníkmi v danom prípade značne neprevyšuje mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy.

Úroky z úveru sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov na základe úverovej zmluvy predstavujú cenu úveru. Dlžník je povinný platiť úroky od okamihu reálneho poskytnutia peňazí do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškaní. Na povinnosť platiť úroky z úveru nemá vplyv ani zosplatenie úveru. Táto povinnosť zásadne trvá do času reálneho vrátenia poskytnutého úveru.

Keďže žalovaným bol poskytnutý úver vo výške 1.659,70 eur, ktorý mala uhradiť v 36 mesačných splátkach, pričom s každou splátkou bol splatný aj úrok z úveru, na istinu jednej splátky pripadala suma 46,10 eur (istina 1.659,70:36 splátok=46,10 eur). Z 1 nepremiľčanej splátky v sume 58,16 eur, ktorá suma pozostáva z istiny ako aj úroku z úveru, pripadá na nepremiľčanú istinu suma 46,10 eur.

Súd priznal žalobcovi úrok z úveru od 21.11.2009 (deň nasledujúci po splatnosti poslednej splátky úveru, keďže dovtedy bol žalobcovi priznaný vyčíslený úrok z úveru v 1 nepremiľčanej splátke v sume 12,06 eur) zo sumy nepremiľčanej istiny 46,10 eur až do dňa zaplatenia.

Pokiaľ ide o poplatky spolu v sume 88,29 eur (poplatky za správu úveru v sume 41,82 eur a poplatky za upomienky v sume 46,48 eur), tieto súd žalobcovi nemohol priznať, nakoľko sa jednalo o už premlčané nároky na poplatky. Podľa výpisu z úverového účtu žalovaných za obdobie 31.1.2009 do 21.12.2012 je zrejmé, že žalobcom už boli účtované iba nároky na úroky z omeškania zmluvné. Súd považoval všetky nároky účtované žalobcom a splatné pred 23.10.2009 za premlčané.

Pokiaľ ide o nárok žalobcu na kapitalizovaný úrok z omeškania v sume 1.631,90 eur, tento súd nemohol žalobcovi priznať, nakoľko bol vyčíslený nie pri zákonnej sadzbe, ale pri sadzbe 26,40%.

Namiesto tohto nároku súd priznal žalobcovi úrok z omeškania z nepremiľčanej splátky pri zákonnej sadzbe úroku z omeškania platnej v čase omeškania tejto splátky vo výške 58,16 eur.

Na predmetnú zmluvu o splátkovom úvere sa pri posúdení výšky žalobcom žiadaných úrokov z omeškania vzťahuje ochrana v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a následne citovaného ustanovenia § 517 a nariadenia vlády, a teda žalobcovi vznikol nárok na zákonný úrok z omeškania

podľa predpisov občianskeho práva. Vzhľadom na vyššie uvedené závery, keďže nepochybne ide v danom prípade o spotrebiteľskú zmluvu, ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka predstavuje korektív pre použitie ustanovení Obchodného zákonníka a to aj napriek charakteru úverovej zmluvy ako absolútneho obchodu. Uvedené znamená, že Obchodný zákonník možno v prípade spotrebiteľskej zmluvy aplikovať iba tam, kde nenarazí na obmedzenia vyplývajúce z Občianskeho zákonníka.

Pokiaľ ide o dohodu o výške sadzby úrokov z omeškania 26,40% je potrebné uviesť, že s poukazom na ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Na úrok z omeškania zo spotrebiteľskej zmluvy sa teda musia vzťahovať ustanovenia občiansko-právneho predpisu. Ak sa teda žalobca domáha zaplataenia úrokov z omeškania z dlžnej sumy nad zákonnú výšku, je súd toho názoru, že žalobe žalobcu nemožno v tejto časti v celom rozsahu vyhovieť.

Nakoľko v danej právnej veci sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu, preto je za účelom ochrany spotrebiteľa výhodnejšie použitie a aplikácia ustanovení § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s Nariadením vlády SR č. 87/1995 Z.z. v časti týkajúcej sa výšky úrokov z omeškania s plnením peňažného záväzku. Podľa zistenia súdu výška základnej úrokovej sadzby ECB k prvému dňu omeškania s plnením peňažného záväzku, ku dňu nasledujúcemu po splatnosti nepremičanej splátky, bola dňa 21.11.2009 vo výške 1 %, výška úroku z omeškania tak predstavovala 9,00 % ročne.

Podľa bodu 19.8. VOP ak je na strane klienta ako účastníka právneho vzťahu medzi bankou a klientom viac osôb, sú záväzky týchto osôb voči banke spoločné a nerozdielne, pokiaľ tieto VOP, osobitné obchodné podmienky alebo zmluva neurčia inak.

V zmysle § 511 ods. 1 Občianskeho zákonníka ak právnym predpisom alebo rozhodnutím súdu je ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté alebo ak to vyplýva z povahy plnenia, že viac dlžníkov má tomu istému veriteľovi splniť dlh spoločne a nerozdielne, je veriteľ oprávnený požadovať plnenie od ktoréhokoľvek z nich. Ak dlh splní jeden dlžník, povinnosť ostatných zanikne.

Vzhľadom na vyššie uvedené v súlade s § 511 ods. 1 Občianskeho zákonníka s poukazom na bod 19.8. VOP, súd zaviazal žalovaných v 1 a 2. rade, ktorí uzavreli zmluvu so žalobcom ako dlžníci, spoločne a nerozdielne.

V ustanovení čl. II. bod 3., bod 4. Zmluvy sa uvádza, že všetky právne vzťahy vyslovene neupravené v zmluve sa budú riadiť príslušnými ustanoveniami Úverových podmienok, VOP, Obchodným zákonníkom a ostatnými právnymi predpismi, a to v tomto poradí. Zmluvné strany sa dohodli, že ich vzájomné právne vzťahy sa budú, podľa § 262 Obchodného zákonníka, spravovať podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka

Vyššie cit. ustanovenie súd pokladá jednak za priamo rozporné s ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa.

Právna ochrana spotrebiteľa je jednou z priorit oblastí záujmu nielen práva Európskej únie ale aj nášho právneho poriadku. Nie je prípustné, aby sa kogentné normy určené na ochranu spotrebiteľa obchádzal zvolením iného zákona, ktorý primárna nie je určený na úpravu či realizáciu spotrebiteľských vzťahov, t.j. vzťahov, ktoré vznikajú pri nákupe tovarov a poskytovaní služieb spotrebiteľom, ktorí nekonajú pri uzatváraní zmluvy v rámci svojej podnikateľskej či inej zárobkovej činnosti. Zvolenie režimu Obchodného zákonníka nie je prípustné v prípadoch tzv. typových spotrebiteľských zmlúv, keď z celého kontextu uzatvorenej zmluvy je zrejmé, že sa uzatvára v zmysle Obchodného zákonníka len preto, aby sa vylúčili právne normy určené na ochranu spotrebiteľa. Nie je ani prípustné, aby dvom spotrebiteľom v porovnateľnej situácii neboli garantované rovnaké právne prostriedky a ochrana len s ohľadom na to, dodávateľ zvolí režim iného zákona. Aj pri zmluvách uzatváraných v zmysle Obchodného zákonníka je potrebné pri realizácii či aplikácii práva postupovať podľa ustanovení o spotrebiteľských zmluvách v Občianskom zákonníku či osobitných právnych predpisoch ako napr. zákon o spotrebiteľských úveroch, zákon o ochrane spotrebiteľa.

Vzhľadom na uvedené súd považuje ustanovenia čl. II. bod 3., bod 4. Zmluvy za neprijateľnú zmluvnú podmienku, preto absolútne neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka s poukazom na vyššie citované Uznesenie Ústavného súdu SR z 24.2.2011, IV.ÚS 55/201-19.

Vzhľadom na skutočnosť, že v zmysle § 226 Občianskeho súdneho poriadku je v ďalšom konaní súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, postupoval podľa § 153 ods. 4 O. s. p., podľa ktorého, ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo Všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky, nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky alebo mu na základe takejto podmienky súd uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie, súd aj bez návrhu výslovne uvedie túto zmluvnú podmienku vo výroku rozhodnutia.

Na základe uvedeného súd určil zmluvnú podmienku v ustanovení čl. II. bod 3., bod 4. Zmluvy za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky, preto uviedol túto zmluvnú podmienku vo výroku rozhodnutia.

Podľa § 151 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, v zložitých prípadoch, najmä z dôvodu väčšieho počtu účastníkov konania alebo väčšieho počtu nárokov uplatňovaných v konaní súd môže rozhodnúť, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej; ustanovenie § 166 sa nepoužije.

S poukazom na vyššie uvedené súd o trovách konania rozhodne samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd do Prešova. V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods.3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedených v § 221 ods. I
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci
- c) súd I. stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené / § 205 a/
- f) rozhodnutie súdu I. stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie. Ak nebude povinnosť uložená týmto rozsudkom splnená v stanovenej lehote, možno sa jej plnenia domáhať návrhom na výkon exekúcie podľa osobitného právneho predpisu.